

Dovolená Španělsko 2013

7.3. - 1.4.2013

Gigondas, Leucate, Chulilla, Montenechos, Margalef, Leucate, Gigondas

Den -1: Krystal Therme, Norimberg

Dopoledne nám naštěstí pohlídala prcky Jana a tak jsme vše stihli dobalit a po brzkém obědě s velkou slávou vyrazili na čvachtačku do termálů. Cesta proběhla v pohodě a kolem 15h jsme byli v Norimberku. Lehká sváča a šli jsme na to. Cena 36EUR je dost, ale stojí to za to. Prtata si to děsně užívali a my také. Oba už plavou bez rukávků a hodina a půl utekla jako voda. Praci jsem ještě řešil cestou, ještě že existují moderní technologie.

Po návratu do auta Míša udělala baštu dětem a my se rozhodli vyrazit dál protože počasí na lezení v Juře ještě přeci jen není to právě ořechové. Ovšem průser - nejprve jsme zjistili, že nám nesvítí přední světlo. No a pak to hlavní - někde nám v autě prdla voda :(Celé auto vytopené znamená stopku do zítřka, musím to opravit než pojedeme dál. Tak jsem odvzdušnil alespoň kohoutky a Míša vytřela a hrrr ve 20h do hajan.

Den 0: Procházka, nákupy a přesun do Swissu

Vstali jsme pěkně z rána a všichni s úsměvem. Večer jsme totiž narazili na parádně klidné místo na spaní a celou noc bylo krásně ticho. Vyrazil jsem s Almou na špacírek a hned bylo jasno - musíme vzít prcky na odstrkovadla, protože cyklostezka a asfaltik jedna báseň.

Po snídani jsme tedy vyrazili na procházku a já si sebou vzal freeline skates. No nešlo mi to, je to sakra těžké. Jednou jsem se luxusně podmetl a málem si zlomil ruku, tak sem toho raději nechal. Zato prckové drandili jedna báseň a nad námi azuro, my venku v tričkách, prostě parádně strávené dopoledne.

Po návratu jsem vyměnil žárovku z utáhl hadici studené vody v kuchyni, mrcha baterie tam teče! Vyrazili jsme dál, já ještě skočil do Bauhausu koupit náhradní žárovky a frrr. Tak po 300km nás GPSka upozornila na bouračku před námi a tak jsme zaskočili na nákup i s prckama, doplnili komplet proviant a silničáři mezitím havárii odklodili. Kousek před Swissem jsme natankovali - a začalo lejt. Lilo tak děsně, že v Bernu už to bylo o život a tak jsme to ve 20h zabalili a přespíme na parkovišti. Z dálnice děsný kravál, ale lepší než se někde rozsekat. Dáme si pivko a chrrrr.

Den 1: přesun ze Swissu do Francie a setkání s Bobem

V noci nás totální chcanec nepustil dál a stejně jsme potřebovali počkat na Boba. Nocování na odpočívadle hned vedle rušné dálnice nic moc a čekalo nás ráno překvapko, Bob nás normálně předjel a už v 8h ráno byl v Annecy. No tak nám nezbyvalo než valit za ním; s jednou zastávkou na venčení dětí jsme to dovalili až do Orange, kde jsme se s radostí potkali u Carrefouru.

Hned jsme zamířili do Gigondas a neskutečně - obě auta vyjela na poprvé až na vrchní parkoviště. Prckové chrupkali celou cestu a po svačině si to Markétka zamířila vzhůru a tak nám nezbylo, než ji následovat - a neskutečně se stalo realitou - Markétka komplet po svých a Kubík s občasnou pomocí vyšli až na vrchol! To je 250m do výšky a 1,5km jedním směrem!

Po návratu jsme přeparkovali, teda bahna tady je děsně. Ovšem my oproti Bobovi stáli v hnusném náklonu, alias jsme se vůbec nevyspali. Alespoň byl v noci klid.

2.den - trek kolem Dentalles de Montmirail a lezení

Ráno krásné, hned jsme přeparkovali skoro na rovinku a kolem 10h vyrazili s prčkama v krosnách na zádech vzhůru. Krásně si to užívali a kecali celou cestu, já nesl Kubíka a Míša Markétku. Oběhli jsme to za chvíli pak po rovině šlapali k autu včetně svačinky pod kopcem. Po návratu oběd u nás v podobě bagety a camemberta a prčkové šlofíček až do 15h.

Po probuzení jsme se sbalili a vyrazili zkusit lézt. Azuro, 15st ve stínu, prostě paráda. Vynesli jsme prcky pod nástup (půlku šli po svých) a dali si na OS krásné 6a 25m dlouhé. Nádherne kompaktní vápno s kapsama a prčkové nezlobili. Akorát se zatáhlo a tak jsme zdrhali k autu, Bob se s rodinkou akorát vrátili z výšlapu - a začalo brutálně lejt :)

Míša udělala parádní večeri - salát a fazole se zeleninou a já po dešti zašel pokecat s Bobem a Dancou a dohodli že, že počkáme do zítřka, jak vyschnou skály. Pokud OK tak odjedeme až večer, pokud ne tak v poledne. Dáme si s Míšou vínečko s snad se konečně pořádně vyspíme.

3.den - lezení dopoledne a odpoledne odjezd do Leucate

Ráno hned v 8h buší Danča na dveře, že se jde lézt. Blázen, my si pěkně počkali na sluníčko, v klidu se nasnídali a v 9:30 vyrazili. Prčkové dostali nepromoky a neskutečně řádili v každé kaluži cestou, sluníčko s azurem nás provázelo až pod skály. Pod skálama už řádil Bob s rodinkou a střídali se v cestách po sobě; my dali nejprve jednu 35m dlouhou lehkou cestu OS až na vrchol pohoří, odměnou nám byl famózní výhled. Prčkové spokojeně blbli dole a tak jsme se trochu přesunuli a dali nádhernou 6a OS opětne až na vrcholek. Pak jsme to už zabalili, byl čas oběda a zdrhali jsme nakrmit prcky. Padli jako podřatí, my si dali parádní krůtu s bramborem a krátce po obědě to zabalili a vyrazili do Leucate.

Cestu jsme jeli skoro komplet po dálnici, akorát jsme nenarazili na vodu a pouze nouzově jsme doplnili 20l u benzínky. Do Leucate jsme dorazili až za tmy, vše OK, zítra se uvidí.

4.den - celodenní kite Leucate a mega výlet k moři

V noci začalo brutálně funět, s autem nám to házelo jak s plechovkou a navíc nám málem odlítla přední fólie na sklo, naštěstí jsme ji společnými silama s Míšou ve 4h ráno zdolali. Akorát jsme přitom vzbudili Kubíka a ten finálně vstal už v 6h ráno, děsný.

Hned po snídani jsem nafoukl Ozone Edge 11m s tím, že v 10m/s bude jezditelný. Ovšem foukalo průměr 12m/s a nárazy k 17m/s, takže polety byly famózní a já si každou chvíli učůrával strachy, že odletím do Špáňa na drakovi. Zataženo, mraky, divoká voda, brrr. Každopádně vítr začal sílit až moc a tak jsem toho po jednom skutečně dechberoucím poletu raději nechal.

Míša šla po obědě jezdit svoji Ozone Light 8m a foukalo ji děsně poryvově s maximalkou 16m/s; dost se s větrem prala a po jednom masivním průvanu to raději zabalila. Šel jsem tedy já, ale tak po 20min mi vítr pro změnu hcípl. Zase ale vyšlo slnčko a pražilo, prčkové si užívali ráno písek a byli orvani, zařezávali, a my měli chvilku pro sebe.

Po probuzení dětí jsem udělal masakr úpravu rozvodu vody v autě, tu jsem trubku uřízl, tu zase zaslepil, snad to pomůže. No a pak jsme vyrazili k moři, prčkové pěkně po svých, maxivýlet, cestou jsme ještě pořídili vynikající BIO čokosušenky a všichni, včetně Almy, jsme si pošmákli. U moře děsná radost, řádění na písku, vlny, prostě děti u vytržení a následně parádní hřiště bylo jako bombónek na dortu. Od hřiště jsme utíkali s prčkama na zádech, byli totálně utahaní. Krásný západ sluníčka nás stejně ale vyhnal na cestu - předpověď na následující dny v podobě vichřice a 3st nás poslala do Valencie.

Cestou jsme ve Špánu na dálnici doplnili vodu a dokroutili to až do Reus, kousek za Tarragona; dál už jsem nemohl. Vínečko ve 24h a šup do hajan.

5.den - cesta do Chulilla

Ráno jsme vstali a po snídani hned skočili do Decathlonu; pro nás nic, pro prcky ale oblečení a lahvičky na pití, takže úspěch. Celou noc lilo jako z konve, alias všude mokro a tak jsme se dohodli s Bobem, že každý pojedeme svojí cestou do Chulilla za lezení; předpověď jediná dobrá na celé Špáno a navíc je tam Barny, alias přímo info že spotu.

Cesta ale byla úděsná - začal foukat Mistral a mě to házelo autem z pruhu do pruhu; původně jsme radši sjeli z dálnice, že pojedeme pomaleji - to ano, ale zase v protisměru kamióny bojující s poryvy stejně jako já - no nic moc. V půlce cesty jsme nakoupili v Carrefouru (hrůza, příště už bez dětí) a vyrazili dál. Pomohlo dotankování nádrže - u Valencie Mistral polevil. Dojeli jsme až v noci, pokeclí s Barnym, popili vínko a čaj - a já chcípnul :(Jestli za to může ledový wind na kytu v Leucte nebo 2 dny na cestě nevím, každopádně v noci hrůza usínající s celým bolavým tělem.

6.den - Míša s dětma na procházkách a já marodím

V noci jsem málem zmrznul, špatný náklon auta. Ráno jsem byl totální chcípák a Míša, když to viděla, šikulka, sebrala prcky a šup ven; stejně tak i odpoledne. Bláznivý ledový vichr s námi cloumal až do večera, zítra už foukat nemá.

Odpoledne jsem přeparkoval auto a našel Míšu s prckama na hřišti kousek od parkoviště. Obešli celé město po svých, šikulkové, tak jsme se vrátili společně na večeri. Venku krásných 13st a vítr chcípe...

Večer jsme nakonec po uspání prcku zašli k Barnymu na pokec a pak do hajan.

7.den - Lezení Chulilla a Markétka marod

Ráno jsme vstali zavčas a mě už bylo lépe. O víkendu bude napráskáno a tak nezbyvá nežli zkusit ochablé zdraví zda to zvládnou. Navíc skoro bezvětří a azuro - tomu se nedá odolat. Hned po snídani jsme vyrazili na skály, obešli je městem (prčata pěkně po svých) a na plácku u nástupu jsme jim vybalili hračky. Nastoupil jsem do (dle Barnyho nejtěžších cest protože se jedná o první sektor a klasa je tvrdá) luxusní 6a+ a dál ji na OS. Teda takto krásně technickou cestu už jsem dlouho nelezl. O to větší radost byla, že i Míša ji dala bez sezení a úplně čistě. Další 6a+ už nám tak pěkně nešlo, centrální část byla pěkně zapeklitá a tak se to bez sezení neobešlo. Už když jsem dolehl já, tak Markétka začala polehávat, Míša už lezla kvapem, protože Markétka nevypadala dobře. Dali jsme ještě sváču a pak pěkně úprkem přímo k autu.

Oba prckové usnuli bez oběda, ale Markétka se probudila ve 14h a horečka 38,9st a malátnost jasně ukázala na nachlazení. Já jsem tedy šel řídit ven s Kubíkem a Markétka zůstala s Míšou v autě. Odpoledne šla ven i Míša a v 17h dala Markétce čípek proti horečce. Safra, doma jsme nechali bezinkový ocet...

Odpoledne jsem si ještě zahrál s Irčou a Houbou petanque a já skončil 2. Pak jsem nejprve pěšky a pak na inlinech zajel nakoupit ovoce a zeleninu (skoro bych zapomněl, Míšu asi milují lokální důchodci, vždy když je venku tak nějaký přijde dá jí vynikající pomeranče utržené ze stromu nebo si s ní chtějí pokecat a vůbec jim nevadí, že jim nerozumí). K večeri salátek a Míše jsem koupil bílé víno, tak večer bude bagetka, camembert ještě z Francie, a snad budou prckové OK na zítřejší výlet do kaňonu.

8.den - Markétka marod, Kuba výlet se mnou a já lezení s Bobem

Ráno jsme vstali kapánku nevyspaní. Míša chudák vstávala celou noc k Markétce,

ta hořela jak pochodeň, mě zase nic moc, bolení v krku. Jedině Kubík a Alma se vyspali dosytosti. Maki samozřejmě na výlet nemohla, tak jsem vyrazil já s Kubíkem a krosnou do protějšího kaňonu - akorát Kubík si to vzal celé pěkně po svých a když po 2km začal hledat Markétku a nechtěl jít dál, tak jsme to otočili zpět k autu.

Po příchodu Kuba řádil s prckama od vedle. Míša udělala parádní zeleninovou polévku a pak šli prckové chrupkat. Míša se šla projít do kaňonu a já mezitím ukecal Boba na lezení. Když Míša přišla prckové ještě spali a já s Bobem jsme vyraili.

Teda lezení bomba, ale ta klasifikace - dál jsem 3x0S, 5+, 6a a pak 5+, ovšem ta poslední spíš 6a až 6a+, Bob ji raději nelezl (byl únavný z dopoledního lezení) a já se v ní parádně pokroutil. Po lezení už zase Kubík řádil s Míšou na odstrkovadle a Maki chrupkala a čučela na pohádky.

No a po večeri jsem zašel za Bobem, Dancou, Irčou, Barnym a Houbou a pořádně jsme prodrbali všechno možné včetně nových hyperbarevných Barnyho lezaček, pojedli laskominy z kontáku a ve 20:30 se k nám připojila Míša a pořádně jsme to ještě zapili vínečkem. Ve 23:30 jsme šli řádně vymrznutí chrnět.

9.den - trek do druhého kaňonu

Ráno jsme vstali zavčasu a Markétce už bylo znatelně lépe. Zato já - po včerejším mecheche nemůžu mluvit, hlasivky děsně bolí a mandle nateklé ajeje. Po snídani jsme si řekli, že bychom měli Markétku už vzít ven; Kubík samozřejmě řádil jako černá ruka zákona ze staršíma klukama venku od rána.

Zabalili jsme krosny a vyrazili. Parádní procházka za novým lezením v Chulilla, druhý kaňon. Impozantní, u řeky, stěny přes 100m, možnost lezení celý den. Dnes jako trek, později se přisuneme autem a zalezeme tam, od oka min 6 cest dáme. Markétka po nemoci spíše v krosně, Kubík zase raději po svých. Sváča v půlce cesty a pak zpět, pod mrakem, občas sluníčko, výslap 5.6km.

Po příchodu k autu jsme dali prcky spát, resp.Markétka to zařizla už v krosně. Kubovi se nechtělo a tak spal pouze hodinku, pak ho Míša nekompromisně vzbudila. Pak jsme řádili na dětském hřišti a okolo auta, občas vylezlo sluníčko. Míša do toho vesele vyvářela - hranolky a mrkvový salát, ten konečně baštila i naše malá nemocná princezna. Večer začalo pršet a tak jsme zalezli do auta, já nasadil homeopatika na hlasivky, vůbec nemůžu mluvit a prckové dostali cibulovou šťávu na kašel - asi jim ještě ucucnu. Zítra má být azuro a Markétka už snad bude fit na lezení.

10.den - lezení s Míšou, Maki už je lépe, zato já a Kubík mizérie

Tedy noc pro mě byla za trest - brutální chrchel, ztráta hlasu a rýma. Usnul jsem vždy na chvíli a pak záchvat kašle. Zato Markétka až na pár chrchlaků už spala celkem dobře, akorát se vzbudila v 6:30 a Kubíka samozřejmě přibrála do ranní mecheche party. Ráno jsme tedy vstali, ze mě troska, Markétka pořád marod, ale lepší a Kubík v pohodě. Posnídali jsme suchry, Markétka konečně i banán a spoustu sucharů včetně ranního mlíčka. Hned ráno vyrazila Míša s Kubíkem ven a já s Markétkou jsme 'hlídali' auto. V poledne k obědu rizoto, prckové do hajan a Míša že už z toho má depku. Ani se ji nedivím - tak jsme se sbalili a vyrazilo do skal. Děti spali v autě, dali jsme 3 cesty, 6a, 5+(6a), 5+. Míša 6a 0S, já už v sobotu s Bobem všechny 3 0S. azuro, vedro, já nachcipanej tak poslední cesta pro mě utrpení, ale Míša spokojená a lepší jak drátem do oka :).

Po návratu děti vzhůru, sváča a ejhle, Kuba i Markétka šli ven. Markétka pak následně i se mnou, vybalili jsme prckům před auto koberec s hráčkami a bylo

fajn na sluníčku. Akorát na Kubu přišel nakonec bacil taky. Odpoledne už malátněl a večer 38,5st a stejně jako u Markétky chrchel a skelný pohled. Takže do hajan a čeká nás repete. Pěkně na prd, ale alespoň tady svítí sluníčko a je teplo.

11.den - výlet do Valencie

Kubík sice horečku má, ovšem není to na něm moc znát, oproti Markétce baští a občas si přispí, naštěstí ale nemá zatím tak brutální chrchel. Ráno jsme tedy vstali a nejhůře jsem na tom asi já, děsný kašel :(No co se dá dělat, čeká nás Valencie, na lezení stejně nejsme dostatečně fit. Po snídani jsme ještě prcky vyvenčili a pak frrr do města. Ovšem for největší - trefili jsme státní svátek, takže všude zavřeno :) No co, napálili jsme to tedy k moři a po úporném hledání nakonec našli parádní místo s písčkem, lagunou a krásnou přírodou. Počasí exkluzivní, 18st, azuro, na procházkách samí důchodci, prostě maňana.

Míša vzala Kubíka ven a já hlídal Markétku. Ta vstala až v 15:30 a šla také ven, já chcípal v autě. Chtěli jsme tu i přespat, ale nakonec jsme v noci raději odjeli, přeci jen dost na samotě a všude kolem vymlácená okýnka od aut. Přejeli jsme na parkoviště na hlavní ulici, krásné místo s výhledem přes lagunu na ptačí rezervaci. Půlku noci jsem pro změnu prokašlal a Míšu zase budila Markétka bulením.

12.den - Valencie u moře a zpět do Chulilla

Ráno jsme vstali a všude kolem nás samý sporták. Jel se zjevně nějaký závod, možná Thunderbolt; samé německé SPZtky, velké motory, roštěnky a starší chlápci v kůži. Vždy tak 8 aut, zastavili u nás v půlkruhu, vyskočila bába s emblémem Mercedes na zádech, oběhla všechna auta s nějakým měřákem, pak nasedli, motory zatúrovaly a vžummm dál. Meďáci, BMW, Audi, samá dělá.

Důležité a neuvěřitelně, teprve ráno došla 11kg propan láhev s plynem = 14 dnů na 1 láhev.

Ke snídani jsem dostal vajíčka a přejeli jsme zpět na pláž. Původně jsme chtěli obejít lagunu plnou ryb a zajít k moři, ale Markétka na to neměla sílu, tak jsme to v půlce cesty otočili a zakotvili na přírodním pískovišti, kde jsem s prckama cvičil prosná a Kubík stavěl hrad.

Kolem 10h jsme se přesunuli na mega pláž přímo u Valencie, skluzavka a prolezacky. Moře azurové, nikde nikdo a nádherné počasí, prckové řádili a já zkusil moře - celkem teplé. Safra fouká 6m/s a já jsem nachcipanej :(.

Ve 12h Míša uvařila prckům kaši a nakonec ukecala i Markétku a ta baštila - zázrak, oproti Kubovi je jak pírkó a jak byla nemocná vůbec nechtěla jíst, pouze suchary. Tak snad už jí bude lépe; kaši jsem dojel já, do Kuby zase až tak moc nepadala. Pak jsme prcky uložili a my šli na parádní oběd do restaurace na pláži - presso, grilovaný steak z mečouna a žraloka, 2 mořští raci, 2 obrovské krevety, 2 chobotnice a kalamary - no a na závěr pivko. Kulinářský zážitek a pro 2 až dost.

Po obědě jsme se přesunuli na centrální pláž u přístavu a tam prckové ještě půl hodky spali. Po probuzení jsme je vzali na pláž a blbnuli s nimi skoro 2 hodinky. No a pak frr na nákup (děsně, víc jak hodinu jsem strávil lítáním mezi regalalama) a odjeli jsme zpět do Chulilla. Markétka nenažranec zbaštila vše od jahod po šunku, zapila to mlékem a i s Kubíkem to spokojeně zařízli.

13.den - výlet na přehradu a do kaňonu

Ráno jsem vstal jak rybička - Míša mi totiž na chrchel naordinovala Jitrocelový sirup proti kašli. No a stal se zázrak, celou noc jsem prospal jako špalek. Ovšem

Míša přesně naopak, spala u děti a už první ranní věta "Zase celý den na parkáči, na to se mužů vys...." ukázal její rozpoložení. No nic, po snídani jsme doplnili vodu a jeli se podívat na Pantano; obrovská 59m vysoká přehrada, monumentální, akorát jsme se báli, že nám prckové slítnou dolů, tak to bylo o nervy. Na zpáteční cestě jsme chtěli zastavit v kaňonu na lezení, ale parkoviště bylo hnusné a tak jsme raději zajeli v Chulilla na spodní parkoviště na parádně dětské hřiště a tam jsme si dali oběd, zmrzku, já doplnil vodu a prckové si schrupli.

Po probuzení si prťata užili nanuka a my se rozhodli pro trek vnitřkem kaňonu. Přejeli jsme tedy na vrchní parkoviště, kde Kubík začal ihned řídit s Vladíkem a Markétka zase běhat po skalách, že ve mě trnulo. Zabalili jsme krosny, prcky a vyrazili. Výlet kaňonem ke spodní laguně pod vyhlídkou byl super; prckové částečně po svých, přes skalní cestu ale v krosnách. Hlavně na zpáteční cestě výhled na srdce kaňonu a hrad skutečně nádherné scenérie.

Po návratu jsme blbli s Vladíkem, kecali s Barnym, Irčou a Houbou, pak si večer četli a šli brzy do hajan.

14.den - lezení Chulilla s Míšou, Barnym a Irčou

Ráno jsme všichni vstali konečně pravou nohou :) Míša se konečně vyspala do růžová že i snídani chtěla dát venku na sluníčku a hlavně - včera jsme se dohodli s Irčou, že dáme společné lezení, alias těšili jsme se. Kolem 10h jsme už byli pod skalama a já začal megatezkym 6a na OS a pak jsem dál na RP1 6a+ co se mi nepodařilo první den - ty krásno, megatvrda klasa. Míša ho po mě čistě přelezla a ejhle - 11:30, Irča musí uspávat Standíka a u nás Kubík začal natahovat, což bylo jasnou indikací potřeby oběda a pelechu. Navíc sluníčko v téhle době bylo už fakt nasnesitelné - zalezeme si odpoledne ve stínu. Kubík i Markétka byli super, hráli si s Vladíkem a Standíkem, my krafali a celkově super dopoledne - víc takových.

Odpoledne jsme šli lézt do stínu. Safra, nedal jsem na OS 25m vysoké převislé 6a; boulder jako prase jsem přelezl, ale těsně před koncem už jsem to nezvládl - hlava; mizerně stupy, převis, oblé chyty, trošku styl ala Roviste a do toho řvoucí Kubík. Holt smůla, Míša dopadla stejně. Chtěl jsem si spravit chuť na převislém 6b přes 3 schody. Ouha, od půlky sem ho odeseděl, prostě hlava mě nechtěla pouštět. Zato Míša excelovala - dala ho čistě ala její OS na druhém. Ve stínu celkem zima, na sluníčku hic, tak jsme se přesunuli na sluníčko k autu; Kubík není ve své kůži.

Pokecali jsme s ostatními a po večeri si četli a pak chrrrr. Zítra plánujeme výlet a asi i přesun dál, ale počasí nám nepřeje; v Margalefu a Siuraně má pršet, v Leucate zima a na Camarque nefouká. Obecně ale zima - kolem Valencie krásných 18st, v Siruane 11st a v Praze -14st - no fuj hnůj.

15. den - Decathlon, paddlesurf a koupačka Valencie a přesun do Montenejos.

Ráno jsme vstali, nasnídali se, já pokecal s Barnym a Houbou (akorát nabíjeli baterku Houboví) a dostal od něj typy na dlalsi lezecké oblasti. Pak jsme se rozlucili s Irčou, Houbou, Ládíkem a Standíkem, Barny akorát někam šel, no a zvedáme kotvy. Na spodním parkovišti si prckové pohráli na hřišti a já zatím doplnil vodu. No a pak frrrr do Decathlonu ve Valencii.

Míša vařila oběd a uspávala prcky, já šel na obhlídku. No výběr parádní, ale spíš pro Míšu, tak jsem se vrátil, dostal parádní brambory s masem, prckové šli chrnět a my vyrazili s Míšou společně na nákupy. Já se po chvíli vrátil hlídat děti a Míša řádila.

Po probuzení dětí (teda Kuba má fakt děsnou náladu, asi nějaký vývojový skok,

pořád řve, mlátí sebou, hrůza) jsme to napálili k moři - všude rostou pomeranče, palmy, prostě jiný svět. No a místo u moře jsme našli parádní - píseček, vlny - a přišla premiéra paddlesurfinu. Nafoukl jsem prkno a šup do moře - ale těžké to je safra; že začátku karamboly a hlavně práce s pádlem, přišla vlnka a bum do vody. Míša mezitím řádila s prckama na prolejzačkách a já po 30min zničeně předal žezlo Míše. No a dle předpokladu, šlo ji to mnohem lépe :) Dokonce i nějakou tu vlnku sjela potvora. Děti jak nás viděli tak že musí také, tak šup do neoprenu a jde se na to. Kubík si se mnou i zaplavoval, Markétka zase spokojeně dřepěla na surfu, ale byla ji zima. Takže jsme zabalili prcky, surf, věci a šli do tepla do auta; pak na nákup a pak pěkně do nové oblasti - Montenejos. Měli jsme melouna - za 1EUR kilo, dokonalá chuť, že i v sezóně u nás těžko seženeme lepší. Mňamka :)

Chtěli jsm původně zastavit v Jerica, akorát jsme tam lezení nenašli, ve městě probíhala nějaká Fiesta a poté, co se chtěl nějaký místní ožrala nacpat k nám do auta jsme radši jeli dál. Cesta přes hory byla masakr, v noci, parkoviště jsme nenašli a tak jsem to zapíchl do nějaké uličky a šli jsme do hajan.

16.den - Montanejos koupání v řece

Spalo se nám parádně, klídeček. Ráno probuzení všichni s dobrou náladou a dokonce i Kubík úsměv od ucha k uchu. Vyběhl jsem s Almou před snídaní ven a nejen, že stojíme kousek od Refugio (začátek lezecké oblasti), ale také kousek přes most je dokonale parkoviště s dětským hřištěm. Takže jsme se hned po snídání přesunuli, vyběhli s prckama na hřiště a zařídili. Pak jsme se sebrali a děti na odstrkovadlech sjeli dolů do města, kde největší zábava byla házet kamení do řeky. Jo s řeka je unikátní sama o sobě - má totiž 22st, je termální.

Po návratu jsme dali k obědu guláš, prckové šli spát a já s Míšou jsme vyrazili na průzkum proti proudu řeky. Neodolali jsme a do řeky jsme skočili :) Teploučko jak ve vaně, sluníčko, kolem skály, nádherné místo. Dále proti proudu jsme našli ofiko přírodní koupaliště a dohodli se, že odpoledne tam vezmeme děti vykoupat.

První se vzbudil Kuba a tak jsme spolu posvačili na zídce. Pak jsme vzbudili Markétku, nabastila se a frr na koupák. Částečně jsme prcky nesli na zádech, počasí se začalo kazit. Jako naschvál hned po příchodu k jezírku začalo děsně foukat, ale co, přece to nevzdáme. Celkem zima z ničeho nic prcky odrazovala, ale jen co jsme je dostali do vody, začala prča. Kubík hrdinně plaval sám, dokonce se mnou zaplavoval až do kaňonu. Markétka se držela jako klíště Míši, chvílkama taky plavala. Ovšem jakmile jsme vylezli z vody začala klepačka, prckové ječeli zimou a my je museli co nejdříve obléknout; ono se totiž úplně zatáhlo a fičák brrrr. Kubíka jsem zahříval když Míša oblékala Markétku a pak šel na řadu Kubík. Cestou k autu jsme krmili ryby a prckové to spíše odšlapali, stejně jim ale byla zima. Jenomže jakmile viděli hřiště tak najednou bylo vše OK - a místo zalezení do auta do tepla začalo řádění na skluzavkách :).

Po chvílce v autě jsme si řekli, že by nebylo od věci zajít na pizzu do Refugio a tam si nafotit průvodce. Takže jsme se zabalili, Míša vyšňořila děti a vyrazili jsme. Jenomže ouha - pizzerie je zavřená; tak jsme se šli projít podél skal, jestli nenarazíme na lezení. A narazili jsme hned na konci cesty za zatačkou. Ovšem moc lehké; ideální sektor na učení děti, to ale až později. Tak jsem se šel podívat dál, akorát se musí říčkou skákat po kamenech. A tam jsem to našel - 90m vysoká škála, parádně odjištěná, sama díra a lišta - takový mix Margalefu, Jury a Chulilla. Navíc jsem vysomroval průvodce od Anglanů co musejí stejně domů a zítra je to jasné - dopoledne lezení, odpoledne koupačka. Akorát vycházkový oděv našich prcku vzal za své - totálně zadělané poslední čisté šaty. Míša je z toho špatná, místo restaurace jsme brodili řeku - ale netuší, že ji stejně už do civilizace nepustím :) Prckové totálně zdrchaní, my také,

dneska se bude parádně spát :). No ale nešli jsme hned - já si otevřel lahvinku Don Simons červené juvenily a Míša lahvinku francouzského pinot noir, prcky jsme nechali spát v autě a šli krafat k vodě a popíjet vínečko s výhledem na skály, hvězdy a okolní přírodu. Vydrželo nám to až do 23h.

17.den - megavysoke lezení Montanejos dopoledne a odpoledne s prckama k vodě

Ráno slibované azuro přišlo a i vítr, ten by teda nemusel být tak silný. Posnídali jsme v klidu a hned po jídle vyrazili za lezením. Prckové šli hrdinně sami, jen přes řeku a řekou jsme je přenesli. Začal jsem 6a na OS v délce 30m. Oklouzané s mizerně viditelně stupy společně s délkou z této cesty udělali celkem dost záživnou záležitost; Míše to ve spodní části moc nešlo, pak už ale po skále běžela. Pak jsme se přesunuli pod vícedélky a já tam vytáhl 2 délky v kuse, 40m za 5+ OS. Nádherné lezení po kapsách a krystalech kalcitu a ta výška - šel bych dál, celkem 4 délky, ale nejde to, byli bychom moc daleko od dětí. Míše se cesta také moc líbila.

Kubík s Marketlou si užívali bláta a vody pod skálami, Míša jim prozřetelně dala nepromoky, takže sice vypadali jako 2 bahnité koule, ale jinak čistí. Na cestě zpět jsme oba s Míšou při nesení prcku řekou po kamenech padali; ty dlouhé cesty, to je děsná dřina a hodně nás to unavilo. Počasí ale nádherné a Kubík už úplně samozřejmě a Markétka z donucení pěkně pochodují i po oblázkách po mizerných cestách a parádně utíkají z kopce dolů. Po příchodu k autu byli oba tak unaveni, že místo oběda to zařídili :). My si dali s Míšou na sluníčku pívko, pak Míša umyla dětské věci a já připravil šňůru na sušení, sedli jsme si do stínu a dali vínečko. Oba jsme totálně zdrchaní, chce to oraz - lezení parádní, ale už na něj není síla.

Po chvílce se nám vzbudili prckové, svačina jim moc nejela a tak jsme vyrazili krmít ryby. Jako u nás kachny zde se krmí ryby, hejno velkých kaprovitých potvor. V průzračné vodě jsou krásné vidět. Cestou jsme se s Míšou 2x vykoukali v řece, pořádně si zaplavali - prckové nám fandili že břehu a házeli po nás kameny. Po chvíli jsme dorazili na vrchní koupaliště a ryby tam byly, akorát už byly pěkně přežrané a tak jim bageta od nás moc nechutnala. Nazpátek prckové šlapali pouze za příslibem zmrzliny v autě. Oba jsou už také dost orvaní, přeci jen přístup ke skalám je celkem obtížný a je to dálka, stejně tak na vrchní koupaliště. Po příchodu jsme dali zmrzku a Míša totálně vytuhla po svačince - usnula v sedačce, chudák.

Po probuzení Míši jsem nám udělal kafe a prcky vytáhl na hřiště. Akorát bylo plné, tak jsme se okruhem vrátili pro Míšu a šli házet kamínky do řeky. Pak už jen večere (Markétka parádně komentovala přípravu krupicové kaše) kterou prckové zhlitli jakoby snad celý den nejedli a pak že prý chtějí do pelechu. Tak jo, prcky jsme uložili, každý si otevřel lahvinku svého oblíbeného vína a šli jsme se posadit k řece, kde jsme krafali až do 23h a čučeli na parádní výhled na skály, most a hvězdy.

18.den - přejezd do Margalefu, meganakup v Decathlonu a koupačka v moři

Ráno jsme vstali a parkoviště narvané. Safra, co se to děje? Asi nějaký lokální svátek nebo co. Neva, odpoledne má stejně děsně pršet, takže balíme a jedeme do Margalefu. Posnídali jsme v klidu, pak se šli s prckama projít a zablblnout na hřiště a frrr jedeme. Nádherné výhledy, parádní silnice a krásné počasí, až se nám pryč nechce, ale předpověď je nemilosrdná a čas dovolené se krátí, musíme dál.

Jen co jsme sjeli z hor dolů, tak před námi obrovský Decathlon. Chtěli jsme tam prckům koupit boty a já se chtěl podívat na skládací kolo. Tak jsme tam zastavili a šli to i s prckama omrknout. Malá odstrkovadla pro ne neměli, zato

já narazil na parádní citybike - kevlarovy pas místo řetězu, 2 klouby, skládací šlapky a automatická dvourychlostní převodovka - neodolali jsme, pouze snadným pohybem sedačky na kole může jezdit i Míša a tak nás opustilo 14tis korun a kolo bylo naše. Po obědě šla ještě Míša na nákup a odnesla si párání kožené boty pro prcky, sukni pro Markétku a kraťasy pro Kubíka, no a něco ještě na sebe.

Prckové spali a tak jsme vyrazili dál - pěkně až k moři na 1/2 cesty. Tedy já do něj vlezl, ale brr a divoké vlny a oblázky valící se pod vlnama, hmm dost strašidelné. Ale dětem se tam líbilo a nám nakonec taky. Pak jsem ještě v Aldi doplnil proviant a frr do Margalefu.

Cesta ze začátku dobrá, po chvíli začalo pršet a cesta se změnila v šílenou příjezdem do národního parku; for 15km před cílem - uzávěrka silnice. Takže 44km objížďka, do toho padla noc, šilene zatáčky, cesta pro jedno auto, déšť, hrůza. Nakonec jsme přespali přímo v Margalefu na parkovišti u řeky; parkoviště u přehrady jsme v dešti nenašli a hlavně, už jsme toho měli všichni dost. Prckové šli do hajan a my s Míšou si dali 6x 0,25l 12ky piva a šli do hajan.

19.den - lezení Margalef a procházky

Ráno jsme vstali odpočatí, celou noc lilo a bylo jasné, že skály budou durch. Tak jsme posnídali a já vyrazil s prckama na dětské hřiště a když se k nám připojila Míša, tak jsme vyrazili na procházku. Sluníčko chvílema pánilo, jindy mrak, celkové chladněji ale pořád moc hezky.

Po návratu z procházky jsme se přesunuli k přehradě. Už ve městě bylo zvláštní, kolik aut tam stálo, ovšem pod skalama a na parkovišti u přehrady masakr - samý Němec a Španěl; safra mají celý týden před Velikonocema volno, úplně jsme zapomněli!

Proto i tolik lidí v Montenejos. No nic, v nejhorším pouze doplníme vodu, půjdeme na výlet a pojedeme dál. Míša šla vařit oběd, já vytáhl kolo a šel se podívat nad přehradu - taky plno. Zároveň jsem doplnil vodu a domluvili jsme se s Míšou, že přes spaní děti půjdeme lézt hned nad parkoviště.

Míša uspala děti a vyrazili jsme lézt. Sluníčko zrovna pražilo, my se vydrápali ke skále a všude nasráno, včetně na nástupech! Proboha, to snad není možné. Hovna kam se podíváš, neuvěřitelná prasárna. Tak jsme šli dál směrem do skal a vydrápali se úplně nahoru k Con Gueli. Tam jsme dali 2 cesty, brutální bouldery 6a+ a 6a. Prsty odvařené, boulder přes nástupní břicho těžký jako prase a dolez o ničem. Počasí ale nádherné a ten výhled, paráda. 6c už jsme nestíhali, tak jsme seběhli k autu; děti ještě spali a tam jsme vypili všechno pivo co nám zbylo, alias 5 malých dvanáctek :). Pěkně na sluníčku a na lačno - ejhle, oba jsme ji měli jak z praku. Prckové vstali, já s nima kravil venku a Míša dělala bramboráky. Nabaštili jsme se a vyrazili na nádherný výlet nad přehradu, do toho lehký deštík, duha, prostě idilka. Při návratu jsem ještě prozkoumal zítřejší případně lezení, ale špatné pro děti, nebezpečné.

Po návratu jsem osedlal kolo a jel se podívat do centrálních sektorů, chtěli jsme tam přeparkovat, ale pořád narváno. Ach jo, snad nebude na parkovišti moc bugr přes noc, zůstaneme tedy kde jsme. Míša šla ještě po večeri blbnout s dětmi ven, já psal deník a plánoval.

Večer usínání dětí, já červené, Míša bílé, hned vedle nás Poláci s děsně uštěkanýma ratlama, no což, hlavě že je hezky :)

20.den - trek s dětmi a míříme do Francie

V noci to celkem šlo, foukal vítr a pršelo, takže žádné zásadní mecheche na parkovišti se nekonalo. Zato ráno - poláci roztažení po 1/2 parkáče a španěláci

zapalující přírodní grilly zeleným jehličím. My prostě takové davy nemusíme, máme rádi lezení v klidu, o samotě, prostě jen sami s dětmi a přírodou, max kámoše kolem. Asi i tohle způsobilo zásadní zlom - já i Míša jsme se shodli na tom, že se nám lézt nechce! Počasí položano, sluníčko a tak jsme se přesunuli hned po snídani nad přehradu a celá rodinka vyrazila na výlet. Krásné okolí, pupkate skály, přehrada, prckové házející kameny do vody, občas zběsile přenesení ratolesti po úzkém skalním chodníčku, prostě parádní výlet.

Po návratu Míša uvařila mnamku brambory s fazolkama, prátata se nabastili a je to tady - jedeme na Leucate, paddlebord a kite. Cesta po dálnici utíkala, přes Špáňo nás to stálo 26EUR, to je nádhera proti Francii, kde jsme jeli mimo placené úseky až na Leucate. V Perpignanu nás potkala brutální zácpa, ale projeli jsme. I když od hranic brutálně lilo, na Leucate azuro a jezdily kity, akorát velká monstra, chtěl sem jít jezdit, ale než jsem vytáhl draka z kufru, vítr chcipl úplně. Prckové řádili na pláži spokojenost největší, tak to vypadá na parádní závěr dovolené. O víkendů má pořádně funět, tak se i svezeme. Tradiční dvojka vínečka a čtenářský klub do 22h a šup do hajan.

21.den - paddleboarding a azuro celý den u moře

Ráno jsme vstali a lehce přšelo. Předpověď stoprocentni, přesně v 9:30 přestalo, zafoukal větřík a šup ven. V 10h už koupačka, azuro a já nafoukl paddlebord (safra 185 fouknuti mi dalo zabrat) a šel na vodu. Oproti moři s vlnama zývačka, lehoučké, sice makačka, ale závratné pády do vody se nekonaly. Objel jsem lagunu a předal Míše, ta odfrčela, za chvíli se vrátila a já odfrčel přes lagunu až do centrálního zálivu. V neoprenu bylo děsně vedro, tak jsem na hloubce skočil do vody a ochladil se, pak zpět za rodinku. Povožil jsem Kubíka a Míša Markétku, děti totálně šťastné u vody.

Na oběd jsem ještě zůstal na vodě a řádil co se dalo; chce to tréning. Pak jsem na kole protáhl Almu - ráno sem jí řekl že je tlustá a asi to vzala doslova; jen co vylezla z auta pořád plavala ve vodě a slušně za mnou pelášila pokaždé, kdy sem ji vzal sebou na kolo. Akorát prátata asi tušila předpověď, co říkala že v 16h přijdou mraky, takže přes oběd nešli do hajan a řádili na vyhráté mělčině pěkně v neoprenech. Míša řekla, co takhle přeplavat celé Leucate a mě se nápad líbil, už dřív jsem o tom uvažoval sám, tak jsem vyrazil. Ty krásno, to byla dřina - copak o to, cesta na druhý břeh cca 5km ještě ušla, měl jsem vítr v zádech, ovšem zpět proti cca 4m/s větru a mírným vlnkám děsná dřina. Přijel jsem totálně zničený a spálený od sluníčka. Prkno si vzala Míša a vyjela cruisovat po laguně, já hlídal prcky - tedy oni si vystačili sami. Po návratu Míši jsme si dali zmrzku a přesně v 16h přišly mraky, já sbalil paddleboard a auto a vyrazili jsme do Perpignonu na nákup proviantu a pro naftu. Já byl totálně zřízenej a prckové taky, jen co lehli do postele vytuhli. Chtěli jsme jít proto na nákup s Míšou, ale před obchodem na pakovisti smažky a tak jsem šel radeji sám.

Po nákupu přesun zpět do Leucate, prckové na chvíli ven, ale děsný řev, holt přetažení. Zítřa a pozítří má funět vítr kolem 12m/s a azuro, tak se těšíme, zakončíme dovolenou parádním pojezdem na kitu! Takže pár pivek na dobrou noc a do hajan.

22.den - kitovani v bouřce na Leucate a přesun do Gigondas na lezení

Už v noci kolem 2h ranní začal autem cloumat vítr. Ráno ale azuro nebylo, naopak, klasická bouřka. Vích 13-26m/s poryvác mizera, voda zpěněná a všude lítající písek. Míša do toho ani nechtěla jít, ani se ji nedivím. Ovšem já si nemohl nechat ujít první jízdu na Flexifoil Stormchaser 5,5m, kterého jsem si právě za tímto účelem pořídil. Není nad boj o krk s rozrušeným vichrem.

Po snídani jsem tedy draka nafoukl a s lehkými obavami za asistence Míši

vyrazil na první pojezd. Systém depoweru odlišný od Ozone, hmm no co, jdu do vody. Dostat se do ní byl celkem oříšek, čistý onshore a a poryvy byly znát, jakmile jsem ale vlezl do vody tak vše Ok. Drak je hodný, na 5,5m velikost velice dobře ovladatelný, dokonale polyká poryvy a v případě huby po nekontrolovaném dopadu po skoku zůstane pěkně nad hlavou stát a čeká. Fakt dokonalý dráček, velice slušné jezditelny. Už se těším do pořádných vln. Jezdil jsem lehce přes hodinku, pak už mě to nebavilo; mistama málo větru, pak poryv jako prase, všude popadani windsurferi a kity ve vodě, já v poho jedu kolem - prostě opakování není vtípem a na skákání dost nevypočitatelný vítr.

Míša mezitím vyslala prcky ven, ale jak jsme je včera přetáhli na sluníčku, tak toho asi měli ještě dost. Markétka pořád řvala a chtěla nosit, Kubíkovi že zase nelíbilo na větru. Nakonec jsme se všichni sešli v autě, Míša uvařila brambory s máslem, k tomu zbytek grilovaného kuřete že včerejška, mnamka. Míša řekla, že do takhle poryvového větru jezdit nepůjde a je fakt, že že začátku jsme jezdili jen 2 chlapíci na vodě, posléze přijeli Frantíci cvalíci hodně nad 100kg a 6m Slingshoty Rallye... Ani jsem se Míše nedivil. Takže do Gigondas; zítra mělo funět stejně blbě, pro děti na prd, v Gigondas má být azuro, tak si zalezeme a pak frrr domů.

Cesta v protivětru nakonec celkem šla, prckové celou dobu spali a až na motání v Orange po nákupu proviantu jsme dojeli až pod Dentelles de Montmirail de Gigondas v pohodě. Výjezd nahoru byl ale oříšek - mokro a auta v protisměru nás málem nechala dole - na jedničku jsme se ale naštěstí nakonec se strachem v očích a nadávkou na jazyku prohrabali až na parkoviště pod skalama. Pršelo safra, i tak ale Míša vyrazila s dětma na špacír. Snad nebude zítra lejt. Já ještě po návratu rodinky přeparkoval auto na rovinku a vyběhl při západu sluníčka s Almou na vrchol udělat pár fotek. Pak už jen salát k večeři, pár pidipivek s Míšou, chvilka čtení a do hajan.

23.den - v Gigondas děsná zima a mraky lidí, jedeme tedy domů

Parádní spaničko pod hvězdnatou oblohou, pěkně na rovince a horský vzduch. Z pelechu se nám ani nechtělo, ale raději jsem hned přeparkoval auto na příjezdovou cestu aby nás případně někdo na parkovišti nezablokoval. Dali jsme kafičko a bagetku a pak to začalo - asi jsem měl s tím blokováním výjezdu předtuchu, protože najednou přijelo asi 50 aut plných belgických důchodců, parkoviště absolutně přeplněné, do toho Frantíci na výletě a pár Němců. Totální mumraj, asi jdou slavit svátek Jara nebo co. Pod nástupem na trek zástupy důchodců oblečených jak na Severní Pól, do toho víchř - a tak sem raději zaběhl s Almou pod skály podívat se, zda tam nefouká. Bohužel foukalo, ledový severák, teda důchodci na štítech budou mít celkem trable. Navíc pod skalama mrtě lidí - safra, za to nám to nestojí, akorát by nám nastydli prckové a nebo by jim někdo hodil šutr na hlavu. Vrátil jsem se, Míša mezitím vymrzla venku a oba ve shodě jsme zabalili auto, děti a frrr domů. V Orange jsme ještě natankovali a vyrazili na cestu.

Zastavili jsme tak 200km před Ženevou, pěkně hřiště, ale pouze 9st, to je kosa. Zablblí jsme s dětmi venku, k obědu Míša uvařila Spagetti Carbonara a po jídle vyrazíme dál.

Je 0:34 a jsme na parkáči u termálu v Norimberku. 1100km na jeden zátah je na mě moc, měl sem co dělat neusnout. Zítra budu mrtvola, ale zase termály mě určitě postaví na nohy a děti a Míša si to parádně užijí. Slavnostní pivko na závěr cesty s Míšou a do hajan.

24.den - termály v Norimberku a domů

Spalo se parádně, v noci krásně teploučko, teplota venku šla na nulu až úplně ráno, uvnitř parádních 21st. Zavřeno určitě nemají, parkoviště totálně přervané

a zástupy lidí směrem k termálům jsou jasným znamením.

Fronta děsná, ale stálo to za to. V termálech to šlo, sice víc lidí, ale nám to nijak extra nevadilo - začali jsme pěkně v solném bazénu, pak se přeunuli do jódového (radonový jsme vynechali), pak to vzali do venkovního bazénu a posléze na mělčinu, kde se dětem asi líbilo nejvíce, běhali vodou, vozili se na nás, prostě paráda. Po 2 hodinách jsme zamířili k východu, parádně vyplavání.

No a pak už jen oběd a cesta domů - děti usnuli a já odkroutil zbývajících 300km domů, kde nás přivítala babička Jana, děda Vašek, Danča a Venda. Prckové se museli předvádět, ale zjevně se jim doma také líbí, takže řádili jak černá ruka. My dostali nabaštit no a je to tady - dovolená je u konce!